

[Erling Olsen]

er basis for i en økonomi af vor type, og det bestemmes i høj grad – ikke hovedsagelig, men i høj grad – af den udenlandske efterspørgsel. Den udenlandske efterspørgsel, aktiviteten i udlandet, bestemmer i hovedsagen vores valutatilgang og dermed, hvor stort det samlede investeringsniveau her i landet kan være. Når valutatilgangen bliver mindre, fordi der er en svækkelse i den almindelige aktivitet i udlandet, bliver det samlede niveau for investeringer, offentlige som private, mindre her i landet af valutariske grunde.

Så kommer det næste beslutningsniveau, om jeg så må sige, hvor man siger: når det er givet, at vi har den og den valutatilgang og kan tillade os det og det investeringsniveau, hvor meget skal så være offentligt og hvor meget skal være privat af investeringerne? Og dette afhænger naturligvis af den indenlandske aktivitet. Hvis den indenlandske aktivitet er forholdsvis lav, bliver de offentlige investeringer forholdsvis store, og omvendt gælder det, at er den indenlandske aktivitet forholdsvis høj på det private område, holder det offentlige sig tilbage.

Derfor er der intet mærkeligt i, at når man på den udenlandske front har en svækkelse, må man alt i alt være mere forsigtig i sin almindelige investeringspolitik, medens den interne fordeling på offentligt og privat vil afhænge af beskæftigelsesudviklingen herhjemme, og i den forbindelse var det jo meget tydeligt, hvad finansministeren sagde, nemlig at man ikke var indstillet på at affinde sig med en arbejdsløshed i niveauet 200.000.

Maisted (FP):

Jeg skal selvfølgelig først beklage, at jeg har blokeret for finansministerens mulighed for at komme med begavede bemærkninger; det skyldes hans manglende forståelse af, at han havde skaffet lønnedgang med den politik, socialdemokratiet havde ført. Men vi behøver vel ikke diskutere, at der reelt har været tale om en nedgang i reallønnen for lønmodtagerne her i landet, mens socialdemokratiet har regeret de sidste par år. Det, fremskridtspartiet vil, er altså en lønnedgang kombineret med skattelettelser og offentlige besparelser, sådan at vi får en fremgang i reallønnen for lønmodtagerne.

Men de begavede bemærkninger kom dog under de generelle betragtninger. Det er jo meget begavet, når finansministeren siger, at han er tilfreds med rammerne for de offentlige investeringer, fordi de er sådan en mellemproportional imellem det, fremskridtspartiet siger, og så det, man ville på den anden side – jeg ved ikke, hvem det var, det skulle gå ud over, om det var kommunisterne, eller hvem finansministeren nu tænkte på. Men det er jo en klarsynet og begavet betragtning, at så er socialdemokratiet tilfredsstillet.

Det, vi frygter, er, at socialdemokratiet fortsat vil negligere kendsgernerne f. eks. på beskæftigelsesområdet, hvor man jo, da man tiltrådte, ikke kunne leve med en arbejdsløshed på omkring 45.000, men altså nu har befundet sig særdeles vel med 200.000. Det er, når man negligerer, at der faktisk skal en produktionsdækning bag de udgifter, man har. Jeg vil her citere fra Hudsonrapporten, hvor der bl. a. står, at Danmark som et lille land, der er stærkt afhængigt af importen af råvarer og halvfabrikata, ikke kan regne med at rette op på betalingsbalancen uden en væsentlig forøgelse af eksporten. Hudsonrapporten foreslog såmænd, at man skulle foretage en nedskæring af skatterne og de indenlandske omkostninger. Det synes vi er en udmærket måde at prøve at klare problemerne på, men det synes finansministeren åbenbart ikke.

Så stillede jeg nogle spørgsmål, som jeg kan forstå finansministeren ikke fandt anledning til at besvare. For det første, hvad forstår finansministeren ved et forsvarligt omfang af betalingsbalanceunderskuddet i 1980'erne? Jeg ved da godt, at det, med den usikkerhed socialdemokratiet sædvanligvis har med at forudsige, hvad der sker her i landet på det økonomiske område, er et ubehageligt spørgsmål, men det skulle dog ikke afholde finansministeren fra at komme med et begavet bud.

Det næste spørgsmål, jeg stillede, var til socialdemokratiets politiske ordfører, og det lød: hvor stor skal den nedgang være i den danske befolknings levestandard, som socialdemokratiets politiske ordfører og dermed socialdemokratiet har meddelt offentligheden? Det tredje spørgsmål var, hvorfra finansministeren havde sine forventninger i redegørelsen om, at erhvervslivets investeringer ville være store og voldsomme. Der er